

Bosklassen 'De Winner' Overpelt 2010

Om uit het trein-spitsuur te blijven, vertrokken we wijselijk iets later, waardoor onze bosklassen dus eigenlijk in Ravelijn startten:

Met een persoonlijk lotto-formulier in de hand zochten we gelijke cijfercombinaties bij leerkrachten en... we hadden allemaal prijs in de vorm van een fris T-shirt met de sticker van een TV-zender.

Vanaf dan hoorden we bij Ketnet, Sporza, VTM, één, VT4 of canvas en zagen er op slag meer bosklassers dan scholieren uit. Hoogtijd dus om richting station te stappen, de perronouders achter te laten en richting Berchem te sporen. Daar picknickten we op het stationsplein om daarna nog te treinen en te bussen tot we reikhalzend ons Overpelts kamphuis bereikten.

Juichend de warme bus uit, recht in de armen van een

voltallige TV-filmploeg die ons met camera's in de aanslag gastvrij stond op te wachten samen met een berg valiezen. Ieder viste er de zijne uit om ze naar de kamer te zeulen en het bed op te maken. Maar moeilijk dat dat is: boven op je matras zitten op een krap bed en je hoeslaken daarrond krijgen...

Maar het lukte met of zonder hulp van ervaren kamergenoten, leerkrachten of knuffelbeesten.

Eventjes oriënteren in die wirwar van gangen en deuren, eventjes de WC's zoeken, eventjes rond het kamphuis kuieren, eventjes op het ruime terras zitten en toen werden we in de studio verwacht voor de opname van "thuis bij Jules en Madeleine". Een dolkomisch koppel dat helaas aan nogal wat ouderdomskwaaltjes lijdt. Zij kreeg haast een hartinfarct omdat iemand haar met de dood had bedreigd en hij zat van stress voortdurend op de WC.

We kregen inderdaad een breedbeeldfilmpje te zien, een clandestien rovershol, waarin 6 moordenaars hun misdaad planden. .. We gunden Madeleine een rustige

oude dag, dus togen we per ploeg/zender aan het detectivewerk: wie, waar en waarmee: dé hamvragen over 6 lugubere moorden onlangs in en rond de Winner door Ravelijners gepleegd. We ontdekten moordwapens als gifpijlen, messen, mokers, vergif, bijlen en touwen en alsof dat uitzoeken nog niet moeilijk genoeg was voor beginnende speurders, liepen er in dat bos ook nog een aantal flikken met bijkomende proeven rond.

De bloederige namiddag had bij de meesten de eetlust niet aangetast en we genoten van een heerlijke slasoep...maar nog meer van de Winnerse frietjes en de pikante gyros.

Nadien...de gigantische afwasklus...maar per ploeg en dus eerlijk verdeeld en de leerkrachten deden ook mee wat het toch een beetje leuker-dan-thuis maakte.

Voor het avondprogramma maakten Madeleine en Jules het nog gortiger dan gewoonlijk: hun WC was verstopt en ze kregen van de plaatselijke Limburgse loodgieter op zijn West-Vlaams onder hun vuile voeten. De mens was zo kwaad dat hij alle vuiligheid in hun living kiepte en daar zat warempel Madeleines goed-voorbereide boerinnenbondquiz tussen: bruinegevekt, nat en verfrommeld...

Gelukkig was ons thema TV want we veranderden naadloos naar het kampioenendecor waar Pascale een wetenschappelijk "hoogstaande" quiz presenteerde met de hulp van Markske, Xavier en Boma. Als u dus wilt weten hoe u een hardgekookt ei herkent, hoe explosief bakpoeder is of wat optisch bedrog is dan moest u maar komen kijken... En toen onze Sofie quiz-kampioene werd, was het bedtijd... in theorie althans want 't werd voor een aantal kamers én kamerverantwoordelijken een vrij zware eerste nacht.... Maar na het patrouilleren, sussen, dreigen, straffen én verhuizen, ademde de

Winner uiteindelijk stille rust en rustig gesnurk...

Woensdagmorgen. Gordijnen open en: stralend blauwe lucht.

Nogal wat vermoeide ogen hadden het koude washandje nodig om de dag te beginnen met...een ongelooflijk ontbijtbuffet, op zijn Breughels uitgestald: broodjes, een toren corn-flakes, fruitsap, yoghurt, fruitsalade, kaas, vlees, vier soorten zoetheid, koffie, thee, chocolademelk, melk. Nee zondagser kon écht niet en 't was woensdag. Onze bosklaskoks verdienen een Oscar én een Michelin-ster of 4 .

Nog tijdens de afwas begon er al koortsachtige drukte: leerkrachten vulden grote én kleine rugzakken,

autokoffers en zelfs steekkarretjes met proviand, fruit, barbecues, kampeervuurtjes, tientallen waterflesjes, stafkaarten, potten en pannen en vooral...zonnecrème want daarna ging ieder zijns weegs: de sportievelingen stapten alsof het niets is 22 km, onderweg "verzwaard" met sportieve en andere proeven, er was een sneukeltocht, een bezoek aan een verrassend Klankenbos en we mochten met zijn allen een molen keren en de zeilen aan de wieken knopen. De vierde groep well-nesste zich de dag door: eerst een sauna en daarna een duik in een subtropisch zwembad.

Zo tegen te vijven verbroederde de hele groep weer aan het kamphuis en werd een douchebeurt redelijk

dringend: er zat al serieus wat zand in de schoenen en zweet aan de gesmeerde kuiten.

D'er was nogal wat aqua-planning in de (te) kleine douches maar met een goede coördinator aan de deur verschenen we toch min of meer opgefrist aan de

avonddis....mmm: bosvarkengebraad en Winnerse boontjes met Overpeltse spekbokjes, helemaal anders dan thuis dus.

Ook anders was dat we in pyjama mochten fuiven: een drietal kabouter Wesley's haatte zowat alles, behalve het feit dat meester Dieter en juf

Tine gearriveerd waren. Voor de rest haatten ze bosklassen, ambiance, leerkrachten jongens én meisjes. Wij trokken het ons niet aan en zetten ons beste beentje voor voor karaoké, dans, muziek-en BV- kennis, Limbo, leerkrachten-inzicht en charme voor de meute oma's die eerst kwamen kijken maar ferm mee-djembee'den. De ruiten dampen van de ambiance, de dansvloer trilde, de pyjama's zweetten en de Dj's Seba en Miguel glunderden. Jammer maar helaas kwam er toch een laatste nummer waarna meester Pieter ons dwingend en dringend tot rust maande. En gelukkig werkte dat: de tweede nacht verliep véél rustiger, kortom, zoals dat van een nacht verwacht wordt.

Donderdagmorgen: volop zon, volop blauw, volop vogelgekwetters en watergespetters in lavabo's en douches. Zalig op bosklassen is, dat de één overal zoveel materiaal achterlaat en dat de ander weet van wie het is en het terugbezorgt... De een zou 's morgens én 's avonds douchen terwijl de ander wat met zachte hand gedwongen moet worden. De een zegt wel een uur lang dat hij slecht geslapen heeft en de ander zegt "tja, dat zijn bosklassen hé.." De een begint aan de afwas en de ander moet steeds naar de WC... Een bonte bende verscheidenheid ook bij onze leerkrachten: d'er zijn er die nog geen scoubidoo kunnen, d'er zijn er die op 't podium een tukje doen, d'er zijn er die plagen, d'er zijner die foto's maken, d'er zijn er die het goed uitleggen en d'er zijn er die geen stem meer hebben...

Na het ontbijt: weer TV en toneeltijd: Madeleine en Jules werden door een brandweerman uit hun bed getrommeld: slecht nieuws: ze zouden worden onteigend... Treurnis bij Madeleine, diarree bij Jules en ons hart brak: hoe kun je twee oude mensen uit hun huis zetten?

Als wij als GO4 team keihard werkten, konden we een conciërge-contract voor de oudjes verdienen, dan mochten ze in hun huisje blijven wonen. Per team dus het bos in om sloten te kraken, mijnwerker te spelen, foto's te memoriseren, water over te sponzen, blindengeleider te spelen en vliegtuigen te crashen. Tussendoor sprokkelde

we per zender een toren hout en bewaarden 5 eieren de hele dag met tederheid. Er werd intussen ferm met water gegooid want we genoten van een Limburgs hittegolfje: smeren, schaduwen, drinken en afkoelen dus. Tussen iedere opdracht loeide de sirene door het bos, werd de score bijgehouden, het hout gestapeld, de gekwetsten verzorgd en de vermoeiden opgepept

En toen VT4 gewonnen had, leek het weer een bijenkorf: de enen sleurden het hout naar de vuurplaats, de anderen mochten douchen, enkelen bereidden de casino-spelen voor, tafels en stoelen zweefden naar buiten en iederéén wou zijn beste kleren aan en had recht op een banaan...

Voor de verandering werd er eens niet onder flitsend kunstlicht à la las Vegas gegokt maar op een zonnig terras. De croupiers waren allen Ravelijns en zoals

steeds waren er winnaars en verliezers en konden de enen daar beter tegen dan de anderen. Wat aan de zijkant van ons openluchtcasino staken de koks beloftevol hun barbecue in vuur en niemand klaagde over de rook. Een apertitiefje en een chipje was maar het begin van wat we die avond aan lekkers kregen. Je zou aan een verkiezingsprogramma denken: te mooi om waar te zijn

maar dit keer was het waar: meterslange tafels vol groenigheid, heerlijke meester Guido-patatjes en vléés, vléés. We mochten wel 4 keer aanschuiven, de zon ging oranje onder tussen de sparren, en er was evenveel gezelligheid als zomeravondsfeer.

De afwasploeg had evenveel werk als anders maar buiten was de klus nog vlugger en aangenamer geklaard. En dan, jawel: het hoogtepunt van een kamp: een metershoog kampvuur, met gensters en hitte en achteruitschuiven en tekenbeten en gitaarliedjes en weemoed en stilte.

We moesten de vuurhaard met tegenzin in de veilige brandweerhanden van meester Toon achterlaten en trokken in stille karavaan in de donkerste richting kamphuis. Zoals dat heet: moe maar voldaan.

Voor een select clubje onverschrokkenen hadden meester André en meester Free nog een griezelparcoursje uitgestippeld maar daarna moesten ook deze spokenjagers netjes poetsen en naar bed.

En raar maar waar: de derde nacht waren er al die slapen voor ze in bed lagen.

Heeft Limburg een ander kimaat? Ook onze vierde kampdag startte met stralende zon aan een strakblauwe lucht. De laatste morgen blijft verbazen en ontroeren: de geruste zielen liggen nog te tukken tot ze worden gewekt terwijl anderen al om 6 uur bij de vroege koks hun keukenhanddoeken terug gaan vragen. Al voor het ontbijt hadden velen alles al in hun valies gepropt. De anderen kregen nadien ruim de tijd én de hulp om dat te

doen. De bagage was gegroeid of de valies gekrompen want de ritsen ritsten maar zéér kreunend over dat hobbelig geheel dicht.

Mooi was ook dat stoere jongens, waaronder Stijn, vrijwillig de lichtere meisjes hielpen hun reuzenkoffer van die smalle trap te zeulen. Als dat geen kampsfeer is.

Intussen werd onze TV-studio met man en macht afgebroken en buiten gesleept en zakte meester Pieters stem op bas-niveau.

Hij had dan ook de hulp van zijn megafoon en zijn collega's

nodig om onze pleinspelen in goede banen te leiden. Er waren stoorzenders, regisseurs, would-be acteurs en ontplofte TV's. 't Werd een afvallingskoers want steeds meer Ravelijners zochten een schaduwplaats op of bleven aan het kamphuis keuvelen, scoobidoo'en, uno'en of stripezen. De kampdiscipline was wat lossier, er waren er die bij het laatste spel niet meer wisten of ze een jongen of een meisje waren maar de sterkste karakters hielden vol tot het bittere en hete einde. Het stof vloog over de vlakte en de eekhoorns vluchtten in de bomen.

Bij dergelijke hitte paste een Italiaans gerecht: een reuzenbord spaghetti, gul met kaas bestrooid. Onder luid gejuich reed de vrachtwagen van Daniël en Ingrid ons domein op en de zwaarste mannen hielpen, weeral vrijwillig, de BERG bagage, spelmateriaal en decorstukken de laadruimte in t sleuren. Gelukkig hebben onze mannelijke leerkrachten een efficiënt stapelverstand anders hadden we een oplegger nodig.

De afwassers van het laatste uur hadden nu de bijkomende taak alle borden, kopjes, glazen en bestek te tellen: een klus voor de hoogste niveaugroep rekenen en de anderen kuierden nu toch wat zenuwachtig in of uit de gloeiende middagzon.

Het vuilnis met de steekkar naar 't containerpark en raad eens... Hilde duwde.... De koks schrobden hun fornuis en keuken blinkend, deelden fruit en water uit voor onderweg en zwaaiden ons met hun vuile schortjes uit.

De bos-bus bracht ons over smalle weggetjes veilig naar 't station en toen de trein op, mét twee keer overstappen richting Brugge. Er werd geslapen, gesnoept, gepuzzeld, muziek beluisterd en een beetje lastig gedaan. De vermoeidheid zeker?

Dan te voet naar Ravelijn waar ouders en soms de hele familie mét huisdieren hun kampgast blij verwelkomden.

Vermoeide stemmen, kleine oogjes, verhitte gezichten. Het alleen maar kunnen zeggen dat het goed was, de "tekenbriefjes" aannemen en dan naar huis om goed te slapen. Onze bonte bende waaierde uit en de leerkrachten stonden plots alleen maar gelukkig samen.

KIJKOP was fijn

bedankt dat je erbij was

en houden jullie de bosklassfeer in juni?

